

hans medhjälparens samlingar finnas sammanlagt 40 inskrifter från Håbo, d. v. s. nära $\frac{2}{3}$ av hela det kända materialet. Till stor del beror detta på att hans flitige medarbetare Martin Aschaneus var bördig från denna trakt; han var född i Aske, Håtuna sn. Från honom har Bureus fått en mycket stor samling av inskrifter. Och i hans anteckningsbok (F b 18) finnas avbildningar av 28 runstenar från Håbo härad. Men också Bureus själv var väl bevandrad inom häradet och har upptecknat en mängd inskrifter, delvis desamma som Aschaneus men också några andra. Särskilt är att märka, att Aschaneus icke har några inskrifter från Skokloster, Bureus däremot 5. Avbildningar (teckning, träsnitt, kopparstick) finnas av Bureus till 14 runstenar i Håbo härad. Däremot har Rhezelius spelat en mindre roll på detta område. Hans samlingar, som också ha upptagits i Bureus' handskrift F a 6, synas huvudsakligen vara avskrift efter Aschaneus.

Genom *Ransakningarna* blevo ytterligare 8 runstenar kända: U 641, 644, 652, 653, 658, 684, 688 och 689. Och ytterligare 4 kommo i dagen under Hadorphs resa och finnas avbildade på hans träsnitt: U 637, 650, 657 och 664. Sammanlagt 52 ristningar i Håbo härad ha sålunda varit kända av 1600-talets fornforskning, bildstenen från Hägeby inbegripen. Av dessa äro 46 avbildade i *Bautil* (på 40 träsnitt).¹ Där saknas sålunda 6, nämligen U 648, 656, 666, 673, 685 och 686. Av de båda sistnämnda finnes ett träsnitt bevarat i Peringskiölds *Monumenta*, och det beror förmodligen på ett förbiseende, att detta ej har kommit med i *Bautil*. U 666 och 673 voro obetydliga fragment, som måhända redan voro förkomna vid Hadorphs resa. Däremot är det mera svärförklarligt, varför träsnitt saknas av U 648 och 656. Alla träsnitten från Håbo härad äro signerade av tecknaren J. Leitz.

Under 1700-talet kommo två runstenar och ett litet fragment i dagen vid Skoklosters kyrka (U 679—681). I Liljegrens *Runurkunder* upptagas 55 nummer från Håbo härad (L 1—7, 24—68, 1550, 1551, 2991). De båda fragmenten U 666 och 673 saknas liksom i *Bautil*. Däremot har i två fall samma inskrift blivit upptagen två gånger, under olika nummer (L 1 och 4, L 24 och 25). Det verkliga antalet är sålunda 53.

Under 1800-talet ha 5 nya runristningar blivit kända inom området, alla första gången offentliggjorda i Dybecks samlingar: U 634, 639, 663, 675 och 687. Nya fynd under 1900-talet äro hittills 4: U 632, 636, 659 och 660. En sländtrissa av sten påträffades våren 1945 i kanten av en åker på Vi ägor, Övergrans sn. Den har runor på båda sidor. På ena sidan kan läsas ordet **kiara**. Sländtrissan tillhör numera SHM, inv.-n:r 23481.

626. Bälby, Håbo-Tibble sn.

Pl. 11.

Litteratur: B 310, L 24, 25. J. Bureus, F a 6 s. 69 n:r 123 (Bureus' egen uppteckning), s. 100 n:r 32, s. 102 n:r 40 (Aschaneus), s. 178 n:r 70 (Rhezelius), F a 5 n:r 346, 392, F a 1 s. 78; M. Aschaneus, F b 18 s. 307—308; *Ransakningarna* 1667—84; J. Peringskiöld, *Monumenta* 2, bl. 206; UFT h. 1 (1871), s. 67, h. 5 (1876), s. 95; S. B. F. Jansson, Rapport till Riksantikvarieämbetet ^{20/10} 1947 (ATA).

Äldre avbildningar: Aschaneus, teckning (i F b 18); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 310).

Runstensfragmentet, som tidigare har suttit inmurat i en potatiskällare på gården Bälby n:r 1, framtogs hösten 1947 ur muren och restes på gårdsplanen 20 m. Ö om ingången till man-gårdsbyggnaden. Det står fastgjutet på en mindre sten, som vilar på marken.

¹ B 303—322, 332—352. På ett träsnitt finnas två runstenar sammanförda (U 667 och 665) men under två olika nummer (B 346 och 347). De tre Rölunda-stenarna (U 670—672) äro sammanförda på ett träsnitt (B 348). Detsamma är fallet med två runstenar vid Jädra, Håbo-Tibble sn (U 627 och 628) på träsnittet B 311, med två runstenar vid Linda, Skoklosters sn (U 683 och 684) på träsnittet B 313 och med två runstenar vid Ekilla bro, Yttergrans sn (U 642 och 643) på träsnittet B 332.

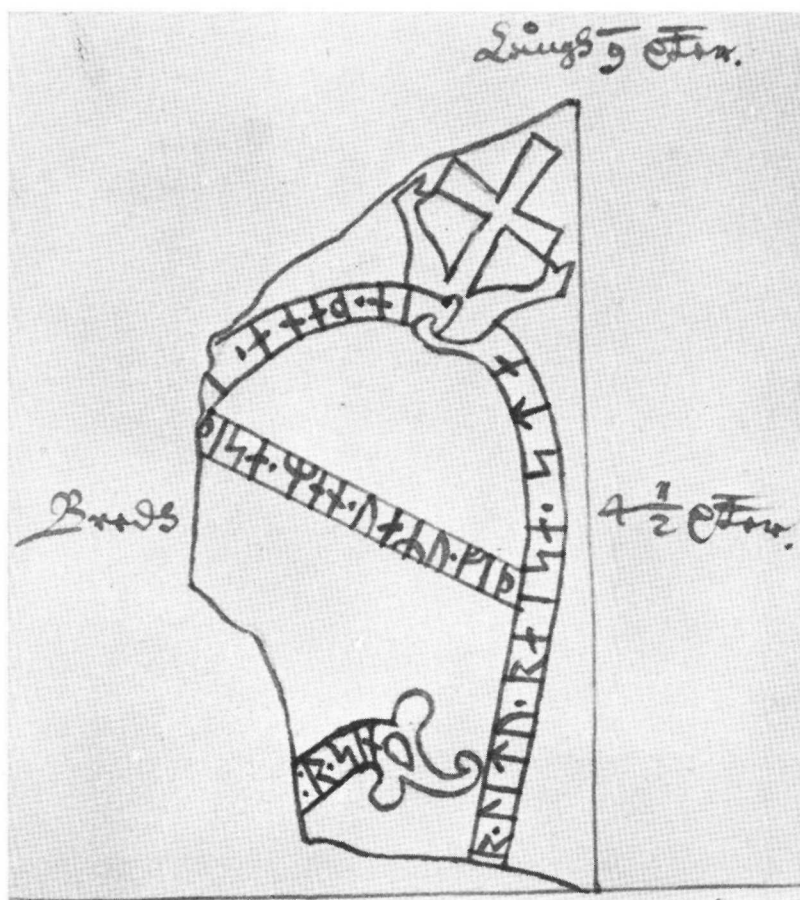

Fig. 18. U 626. Bälby, Håbo-Tibble sn. Efter teckning av Aschaneus.

Runstenen är omtalad redan i Bureus' samlingar. Bureus har själv upptagit inskriften på fyra olika ställen i sin anteckningsbok Fa 6, utan att han tycks ha haft klart för sig, att det är fråga om samma inskrift. Första gången (s. 69) anges som plats: »Kälby för forstughu dören»; »Kälby» beror på en felläsning för Bälby (se *Upplands runinskrifter* 2, s. 38). Andra gången (s. 100) uppföres inskriften ur Aschaneus' samlingar under överskriften: »I Bälghby der näst, uti 2 ormar.» Närmast förut har omtalats runstenen U 627, vars plats säges vara »Widh Jädra på Jordebreen i Tybbela Sokn.» »I Bälghby der näst» betyder sålunda: i Bälby där bredvid, i närheten (av Jädra). Ett par sidor längre fram (s. 102) omtalas U 626 på nytt: »Runesten i Belby i Tyble S. i Westergården i 4 st^r. haf^r stått i muren, och åter utförd.» När Bureus senare utförde sin renskrift »Sveorum Runæ» (Fa 5), blev inskriften upptagen på två olika ställen i den topografiskt ordnade samlingen: dels (n:r 346) under »Kälby» i Skånela sn, dels (n:r 392) under Bälghby i Tibble sn. Bureus synes emellertid ha varit oviss, huruvida hans anteckningar i Fa 6, s. 100 och s. 102 avsåge samma inskrift eller två olika inskrifter. För säkerhets skull upptager han två under följande rubriker: »Tybla i Håbo härad. Bälghby på två ormar» och »Någre st^r. Der sammasteds i Wästre gården synes hafva samma Innehåld.» — Rhezelius upptager (i Fa 6) inskriften på U 626 närmast efter inskrifterna på U 627 och U 628, vilkas plats var »I Jädra Tädh», och han anger platsen för U 626 sålunda: »I samma Tädh wid Bellby byn.» — Aschaneus slutligen anger (i F b 18) som plats: »Widh Bellby i Tädh.»

Det är icke lätt att av dessa knappa och delvis motstridiga uppgifter få full klarhet om

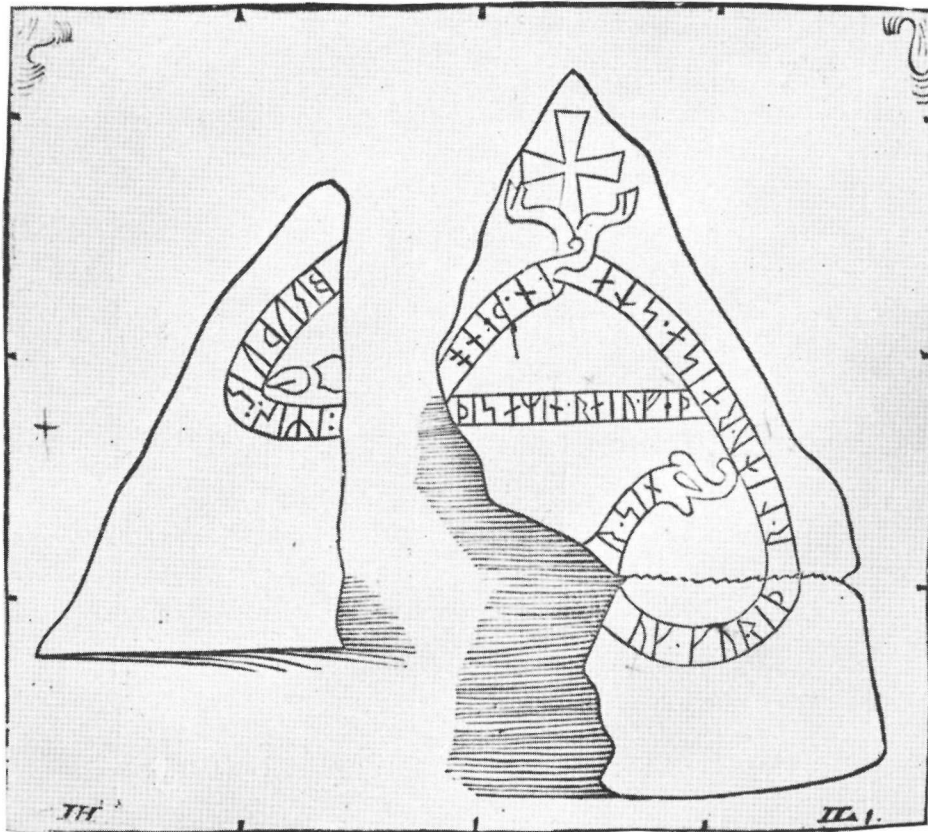

Fig. 19. U 626. Bälby, Håbo-Tibble sn. Efter B 310.

var runstenen befann sig. Att det är fråga om samma, redan mycket skadade och fragmentariska sten är dock fullt tydligt. Enligt Aschaneus hade den »stått i muren», förmodligen en spiselmur, i Bälby Västergård men blivit framtagen. Den befann sig nu enligt Bureus framför förstugudörren, sannolikt i samma gård. Både Rhezelius och Aschaneus uppge emellertid, att stenen fanns »i tät», d. v. s. vid bygatan, en mindre väg som förde genom byn. Enligt Rhezelius skulle det ha varit vid samma tä som de båda Jädra-stenarna U 627 och U 628. Förutsatt att Rhezelius' och Aschaneus' uppgifter hänföra sig till en senare tidpunkt än Bureus', tyder detta på att fragmentet, som ju måste ha varit lätt transportabelt, blivit flyttat från sin plats framför förstugubron längre bort utmed vägen.

I *Ransakningarna* finnas, utom angående U 630, 627 och 628, 629, följande uppgifter om runstenar i Håbo-Tibble sn: »14. Vthi Ahlby Gierde finnes åtskillige Opresta steenar som mehnas wara förnembt folk begrafne, Och wedh Bählby byn Een Runsteen med Runska påskrefwen. 15. Wedh Tibeke Kyrkiobyn uthi ett Tää finnes Een Runsteen påskrefwen.» Det är oklart, hurvida någon av dessa uppgifter, eller möjligen båda, åsyftar U 626. Egendomligt och svårförklarligt är, att träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften »Tibbele kyrkeby» (B 310 »Kyrko-By», L 24 »Kyrkobyens södra tä» och L 25 »Bälgby»). Nedanför träsnittet finnes en liten lapp inklistrad, på vilken står antecknat: »Tibble Sudra Tää en sunderslagen steen. Bälgby en sunderslagen steen, fins allena.» Tänkbart är, att de båda fragmenten, som avbildas på träsnittet, blivit skilda åt, så att det ena fanns vid Bälby, det andra vid kyrkbyn. På ett blad, som är inbundet tillsammans med ransakningsberättelserna (F 1 9: 1), har Hadorph under rubriken

»Rester: Rst i Upland» (d. v. s. runstenar i Uppland, som ännu återstodo att undersöka och avbilda) antecknat: »Tibble Sochn. Bälby. sönderslagen. 1.»

Senare uppgifter om stenen saknas. Den omtalas icke av Dybeck. Vid inventeringen 1941 återfanns ett stycke (det högra och större på träsnittet B 310) inmurat i den gamla källaren på gården Bälby n:r 1, ungr. 25 m. SÖ om ingången till huvudbyggnaden. Fragmentet satt med inskriftssidan synlig i undre rummet av källaren, nära sydöstra hörnet, ungefär $\frac{1}{2}$ m. ovan jordgolvet. Härifrån uttogs det i sept. 1947 och restes på sin nuvarande plats.

Stenen var redan vid 1600-talets början sönderslagen. Bureus omtalar fyra stycken. På träsnittet B 310 synas tre stycken, varav två noga passa ihop. Vad som nu återstår är endast en del av det största fragmentet på B 310. De övriga styckena ha icke kunnat återfinnas.

Grå granit. $0,63 \times 0,39$ m. Stenen synes ursprungligen ha haft en ungefärlig form av en liksidig triangel, omkr. 2 m. i höjd och i bredd nedtill. Ristaren har använt en ornamentik, som har varit väl anpassad till stenens form. Inskriften har varit anbragt på tvenne rundjur, vilkas halsar nedtill korsat varandra och vilka upptill varit förenade med fotliknande avslutningar. Ett horisontalt runband tvärs över stenens mitt förenar de båda slingorna med varandra. I den spetsiga toppen är anbragt ett enkelt kors.

Ristningen är ej särdeles djup, men dock tillräcklig tydlig, för att läsningen i de bevarade delarna skall kunna betraktas som fullt säker.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter äldre läsningar):

... [auk · kuriþ · litu · ra]isa · stain · þ[eno · - ... bruþur · simi : ... r · sin
 5 10 15 20 25 30 35 40
 þis]a · men · uaru · f[eþrkar]
 45 50 55 60

... ok Gyriðr letu ræisa stein þenna æ[ftir] ... broður sinn(?) ... [faðu]r sinn. Þessa menn varu fæðgar.

»... och Gyrid läto resa denna sten efter ... sin broder ... sin fader. Dessa män voro fader och söner.»

Till läsningen av den bevarade inskriften: Av 16 i finnes endast spår av mellersta delen i behåll. 17—21 **sa · sta** äro djupa och tydliga. Nedersta delen av 21 **a** och nedre hälften av 22—23 **in** ha gått förlorade. Endast v. bst på 23 **n** finns kvar. 24 **þ** är tydligt, men av 25 **e** finns endast ett kort stycke av toppen. Huruvida runan har varit stungen (eller möjligen ett **a**) kan sålunda ej avgöras. 46 **a** står i stenens kant; runan är grund men säker. 48 **e** har mitt på hst en fördjupning, sannolikt huggen. Hst är något krokig. 49—53 **n · uaru** äro fullt tydliga. 54 **f** är likaledes säkert; båda bst äro bevarade, men nedre delen av hst är borta. Av r. 55—56 återstår endast korta stycken av huvudstavarnas toppar.

Äldre läsningar anföras här i sin helhet:

Bureus (Fa 6, s. 69): **nis r** (omvänd runa; d. v. s. 39—42 **r · sin**) **auk kuriþ auk uibiar litu rasa stan · ... þrer + ... isa ma uaru fiþrmar**. Fa 5 n:r 346: ... **auk · uriþ · auk · uibiar · litu · rasa · stan ... isa ma uaru fiþrmar**.

Aschaneus 1 (Fa 6, s. 100): **aisr · auk · kuriþ · litu · raisa · stian · ... þ · rar · i · sa ma · uaru · kiþr · moþar ...** Fa 5 n:r 392: **aisr · auk · kuriþ · litu · raisa · stian · ... þ rar · i · sa ma · uaru · faþr · moþar ...** »Eiser auk Gurid litu räisa stäin ... i samæ wäru fader modär.»

Aschaneus 2 (Fa 6, s. 102): 1) ... **auk kuriþ þ ...** 2) ... **litu raisa stain · þana · a ...** 3) ... **uaru · faþ ...** Fa 5 n:r 392: ... **auk · kuriþ · þ ... litu · raisa · stain · þana · a ... uaru · faþ ...**

Aschaneus 3 (F b 18): ... **r** · **litu** · **raisa** · **stain** · **þena** · - · - · - : **r** · **sin** ... **þisa** · **men** · **uaru** · **fiþ**.

Rhezelius (F a 6, s. 178): ... **r** · **litu** · **raisa** · **stain** · **þena** · i ... **þisa** · **men** · **uaru** · **faþ**.

Hadorph och Leitz (B 310): ... **uk** · **kuriþr** · **litu** · **raisa** · **stain** · **þeno** ... **bruþur** : **simi** : ... **r** · **sin** ... **þisa** **min** · **ralu** · **feþ**.

Ovisst är, huruvida det mindre fragmentet i B 310 har hört till samma sten som det övriga. För samhörighet talar stenens form och att ett *broður sinn* skulle passa väl in i inskriftens sammanhang. Som skäl mot samhörighet kunde anföras, att inskriften på det mindre stycket brukar omvända runor — skriftformen har alltså ändrats i vänstra slingan mellan **þens** och **bruþur** och ännu en gång före slutet **r · sin** — och vidare som skiljetecken : (2 ggr) i stället för ·.

9 **r** är betygat genom Aschaneus, Rhezelius och B 310 och torde därför vara säkert. Helt obegripligt är, varifrån Bureus har fått runorna **auk uiblar** framför 10—13 **litu**. Om teckningen i B 310 är riktig, har det icke funnits någon plats för dessa 9 runor. Sannolikt beror tillägget på något fel i Bureus' avskrift. Oklart är också, var runorna **þrer** hos Bureus och i Aschaneus läsning 1 ha haft sin plats. Och de ha därför icke upptagits i vårt återgivande av inskriften. — 24—27 **þeno** B 310; **þena** Aschaneus 3, Rhezelius; **þana** Aschaneus 2. Huruvida r. 28 varit i (Rhezelius) eller **a**, kan ej avgöras.

Formen 43—46 **þisa** måste betraktas som fullt säker. 46 **a** finns ännu bevarat. **þisa** Aschaneus 3, Rhezelius, B 310; **isa** Bureus, Aschaneus 1. — Det sista ordet har sannolikt varit **feþrkar**. Det torde få anses säkert styrkt genom Bureus **fiþrmar** (med en lättförklarlig felläsning **m** i st. f. **k**) och genom Aschaneus 1 **kíþr · moþar** (vilket utgör ett försök att »förbättra» den för Aschaneus obegripliga formen). Inskriften inom det horisontella runbandet slutar med 54—56 **feþ**; huruvida r. 55 varit **i** (Bureus, Aschaneus 1, 3), **e** (B 310) eller **a** (Aschaneus 2, Rhezelius), kan givetvis ej avgöras. Jfr att 48 **e** återges i (B 310), **e** (Aschaneus 3, Rhezelius) och **a** (Bureus, Aschaneus 1). Sannolikt har inskriften i båda fallen haft stungen **i**-runa. Var på stenen de sista runorna 57—60 **rkar** ha haft sin plats, är ovisst.

Inskriftens intresse knyter sig framför allt till det efter minnesformeln tillagda: *þessa menn varu fæðrgar*. Det har sin närmaste motsvarighet i U 676: *þæisi varu Víkulf's arfar* »dessa voro Víkulf's arvingar». Meddelandet om att *þessa menn varu fæðrgar* har avseende på dem, över vilka stenen är rest, icke på dem, som hava rest stenen. Av dessa var nämligen åtminstone den ena en kvinna. Och ordet *fæðrgar* kan endast vara en beteckning för män. Stenen är sålunda rest av ett par syskon — den enas namn är förlorat, den andra hette *Gyriðr* —, över deras far och deras bror.

Av de fyra namn, som en gång funnits i inskriften, finns endast ett i behåll. Om kvinnonamnet *Gyriðr* se U 77. Om ordet *fæðrgar* se bl. a. Sö 176, 280, 347, U 241, L 265, 718.

En språkhistoriskt intressant form är nom. pl. m. **þisa þessa**. Det är en sidoförm till **þair : si** Sö 169, **þaisi** U 676, **þiasi** Sö 346, **þisai** Sö 206 (d. v. s. *þair-si*, *þessi*, *þessir*), isl. *þessir*, fsv. *þessi(r)*, att jämföra med runsv. ack. sg. m. *þannsa* vid sidan av *þannsi*. Nom. pl. m. **þisa þessa** har sålunda utvecklats ur äldre **þair-sa* eller **þei-sa*; partikeln *-sa* i *þann-sa*, *þair-sa* har uppkommit genom kontamination av partiklarna *-si* och *-a* (A. Noreen, *Geschichte der nordischen Sprachen*, 1913, s. 188). En motsvarighet till Bälby-stenens **þisa** kan möjligen föreligga i Upplandslagens *þæssæ fæm daghær* (Kk 10) vid sidan av *þæssir allir* (Conf.); jfr A. Noreen, *Altschwedische Grammatik*, 1904, s. 400, § 509 Anm. 11). Mindre sannolikt är att nom. pl. **þisa** vore ett lån från ack.; isl. *þessa*, fsv. *þessa* måste ju betraktas som en analogiskt uppkommen form (i stället för **þa-si*) och alltså som en relativt sen form.

627. Jädra tä, Håbo-Tibble sn.

Litteratur: B 311, L 28. J. Bureus, Fa 6 s. 69 n:r 124 (Bureus' egen uppteckning), s. 100 n:r 31 (Aschaneus), s. 178 n:r 68 (Rhezeliuss), Fa 10:2 n:r 15, Fa 5 n:r 394, Fa 1 s. 88; M. Aschaneus, Fb 18 s. 303—304; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 207, 208; P. Elvius och J. Arenius, De Fierdhundria (diss., 1717), s. 102; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 1, s. 453; UFT h. 1 (1871), s. 67.

Avbildningar: Bureus, teckning (i Fa 10:2); Aschaneus, teckning (i Fb 18); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 311).

Runstenen fanns enligt Bureus (Fa 6) »Vidh Jädhra i tädh, i Tybbela S.», (Fa 10:2) »Vid Jädra i Tybbela S.», (Fa 5) »Jädra», enligt Aschaneus (Fa 6) »Widh Jädhra på Jordebreen i Tybbela Sokn», (Fb 18) »I Jädhra Tädh» och enligt Rhezelius (Fa 6) »I Jädra Tädh». I samband med Aschaneus' läsning (Fa 6) tillägges, att stenen »ligger» och att »Denne by heter med rätte Järutra.» — I *Ransakningarna* uppges, att »J Iedra Thä finnas tuenne steenar medh Runska bokstäfwer påskrefne, och den eena ligger om kull». — Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften »Iädra suder i täät i tible sochn». Därjämte finns ovanför bilderna av U 627 och U 628 överskriften »I Iädra Tää wises dem Resandom tvenne Runestenaar»; U 628 betecknas som »den sudra» och U 627 som »den Norra Runestenen».

Fig. 20. U 627. Jädra, Håbo Tibble sn.
Efter teckning av Bureus.

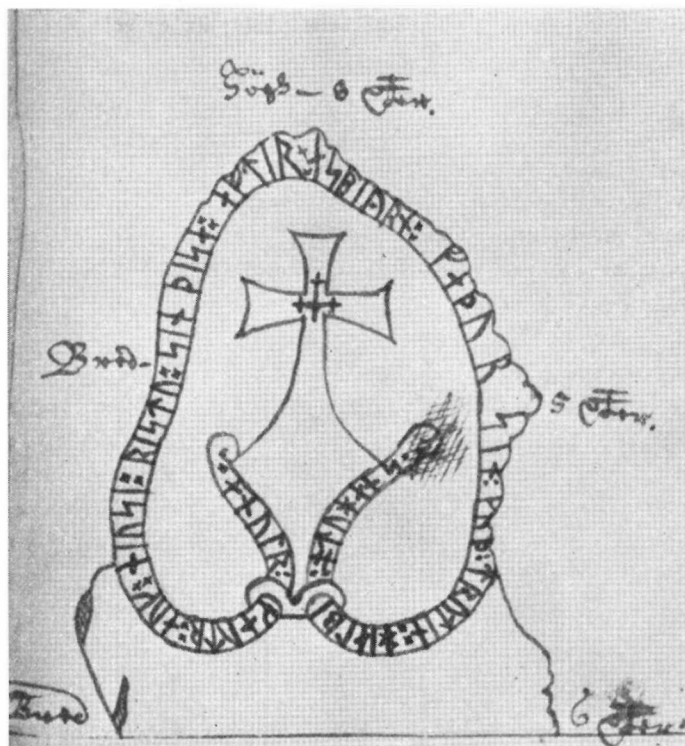

Fig. 21. U 627. Jädra, Håbo-Tibble sn.
Efter teckning av Aschaneus.

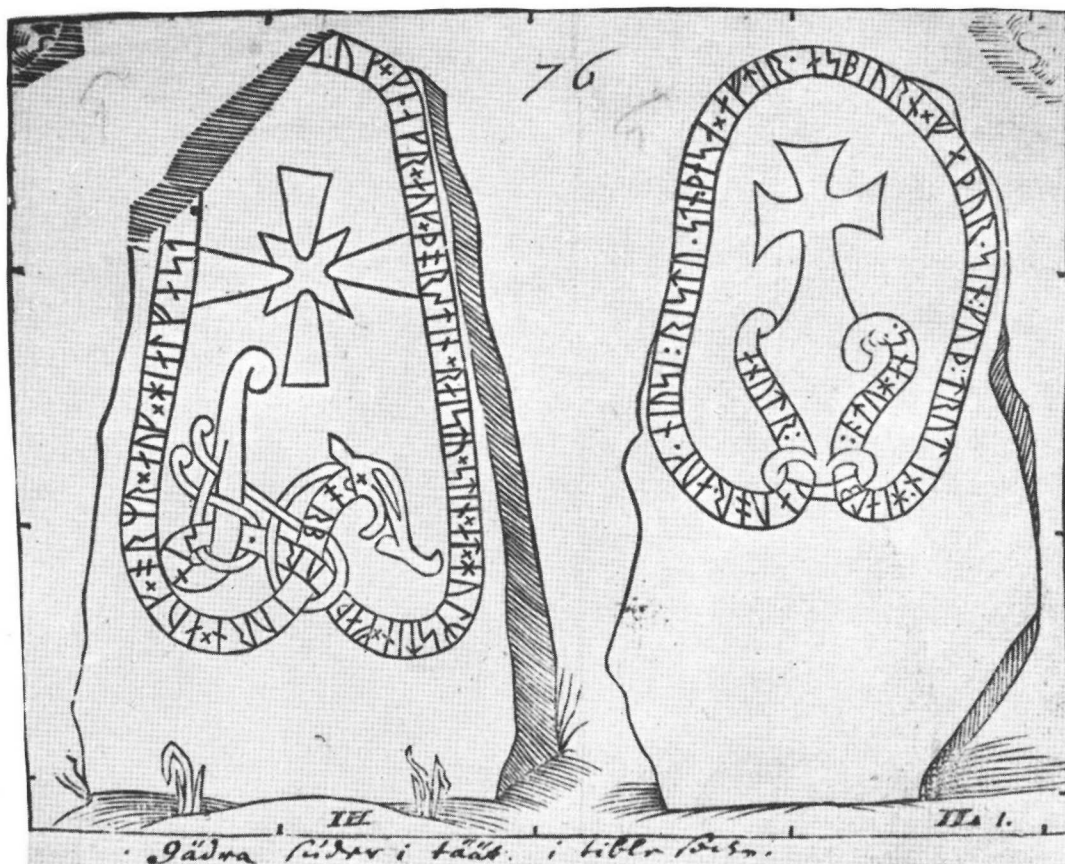

Fig. 22. U 627 och 628. Jädra, Håbo-Tibble sn. Efter B 311.

Varken O. Celsius eller R. Dybeck har några meddelanden om runstenarna vid Jädra, och dessa ha sålunda varit försvunna sedan slutet av 1600-talet. De söktes förgäves vid inventeringen 1941.

Höjd ung. 1,75 m., bredd (vid ristningens nedre del) ung. 1 m.

Inskrift (enligt B 311, med det inom [] efter äldre läsningar):

anutr : kau[t]r · auk · niusi : ristu · stn · pesa × aftir · asbiurn × fapur · sin : kup : trutin · hialbi : otu hans :

Anundr, Gautr ok Niusi ræistu stæin þennsa æftir Asbiorn, faður sinn. Guð drottinn hialpi andu hans.

»Anund, Göt och Nyse reste denna sten efter Åsbjörn, sin fader. Herren Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: Bureus (Fa 10:2) använder som skiljetecken + eller × och har följande från B 311 mycket avvikande läsning:

+ anutr + auk + kiutr × auk × iusi × raitu × stain × pisa × aftir × asbirri × fapur × sin × i × rutru × anka ×

(Fa 6: raistu, stan, eftir; asbirri rättat till asbiurn; i rutru anka; Fa 5: raistu, stin, eftir · asbiurn, i rutru anka)

Aschaneus (Fb 18) och Rhezelius (Fa 6) överensstämman mycket noggrant; de återgå utan tvivel på en gemensam läsning. Efter Aschaneus' teckning är denna:

+ anulr : kautr × auk × niusi × ristu × sin pisa × aftir × asbiurn × fapur sin : kup : trutin × hialbi × otu hans ·

Bureus översätter (i F a 5) inskriften på följande sätt: »AndVitus et Giutus et Jusso erexerunt lapidem hunc in mem. EsBiurni patris sui in Rutru prato (i Rutru änge).» I slutet har sålunda Bureus, på grund av en mycket fatal felläsning, trott sig finna ett ortnamn. Härmed sammanhänger givetvis hans (eller Aschaneus') anmärkning, att »Denne by heter medh rätte Järutra.» Bureus känner emellertid Aschaneus' mycket korrekta läsning, och han anför den som en »*varia lectio*» med översättningen: »Anundus, Gautus et Niuso... Deus Dominus adiuvet Spiritum ejus.»

Inskriftens första namn har varit **anutr** *Anundr* (icke **anutr** Bureus). Det andra var **kautr** *Gautr*; B 311 har felaktigt **o** i st. f. 9 t. Om mansnamnet *Gautr*, i Uppland mycket sällsynt, se ovan U 617. Ett ännu ovanligare mansnamn är det tredje, 14—18 **niusi** (Aschaneus, Rhezelius, B 311), vilket väl återger ett *Niusi*. Läsningen torde vara ofrånkomlig, men ett sådant namn är annars icke känt, varken från runinskrifterna eller från andra källor. Möjligen är det ett tillnamn.

Uttrycket *Guð drottinn* »Herren Gud» är känt från ytterligare några uppländska runinskrifter: L 259 Tierp, L 714 Enköping. Jfr även Vg 127 Larvs hed, DR 380 Ny Larsker 2 (Bornholm).

628. Jädra tä, Håbo-Tibble sn.

Litteratur: B 311, L 27. J. Bureus, Fa 6 s. 70 n:r 129 (Bureus' egen uppteckning), s. 101 n:r 37 (Aschaneus), s. 178 n:r 69 (Rhezelius), Fa 5 n:r 395, Fa 1 s. 89; M. Aschaneus, F b 18 s. 305—306; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 207; P. Elvius och J. Arenius, De Fierdhundria (diss., 1717), s. 102; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 1, s. 454; UFT h. 1 (1871), s. 67; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 81.

Avbildningar: Aschaneus, teckning (i F b 18); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 311).

Runstenen fanns enligt Bureus (Fa 6) »Vidh Jädhra i Tybbela S.», (Fa 5) »än Vid samma By» (som den närmast föregående U 627), enligt Aschaneus (Fa 6) »Widh Jädhra före^{na}» (d. v. s. det förut omtalade Jädra i Tibble sn), (F b 18) »I samma Jädra tädh närmare byn» och enligt Rhezelius (Fa 6) »I samma Tädh närmare byn». — I *Ransakningarna* omtalas två runstenar »J Iedra Thä» (se ovan U 627). Om uppgifterna i Peringskiölds *Monumenta* se ovan U 627.

U 628 är numera försvunnen och har trots efterforskningar 1941 och senare hittills icke kunnat återfinnas.

Höjd ung. 1,85 m., bredd (över ristningens nedre del) ung. 1,05 m. Upptill på v. sidan var ett stycke avslaget, varigenom en del av inskriften (med ett personnamn) har gått förlorad.

Inskrift (enligt B 311):

× **porbiurn** × **auk** × **ormr** × **auk** × **hialfast** ... - **uk** × **knakr** × **auk** × **porstin** × **raistu** × **stin** × **at** ×
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55
hulmstin × **fapur** · **sin**
 60 65 70

Þorbiorn ok Ormr ok Hial[m]fast[r] ... ok Knakr(?) ok Þorstæinn raistu stein at Holmstein, faður sinn.

»Torbjörn och Orm och Hjälfast ... och Knak(?) och Torsten reste stenen efter Holmsten, sin fader.»

Till läsningen: Bureus har i Fa 6 följande läsning:

porstin auk ormr auk hiilfast auk kiutr auk þorbiurn raistu stan at hulkstin fapur sin (I Fa 5 finnas följande rättelser: 1—8 **porbiurn**, 19—26 **hialfast**, 30—34 **kiutr**, 38—44 **þurstin**, 53 i, 60 m).